

ДОГОДИНЕ У ПРИЗРЕНУ

САН О СЛОБОДИ



Текст Александар Миљевић
Илустрације Предраг Иконић

ПРОГОН СВЕГА СРПСКОГ

Под изговором заштите Албанаца на Косову и Метохији НАТО пакт је тражио од Србије да се потпуно покори Западу. Када је српски народ то и на референдуму одбио, 24. марта 1999. године НАТО, предвођен САД-ом, напао је Србију и Црну Гору, тада СР Југославију. После 78 дана агресије на нашу земљу склопљен је мировни споразум којим се бесомучно бомбардовање цивилних циљева прекида, с тим да се српске снаге безбедности, иако војно непоразене, морају повући са Косова и Метохије.

Тада је на нашу свету земљу, а под заштитом НАТО снага, кренуо талас албанских терориста такозване Ослободилачке војске Косова (ОВК). У страху за свој живот са нашом војском са Косова и Метохије избегло је преко 250.000 Срба, слично као из Српске Крајине у Олуји. За оне који су остали почео је пакао: у првој години након престанка оружаних дејстава терористичка ОВК убила је 888, ранила преко 900, а киднаповала 860 Срба. Уништено је, спаљено или знатно оштећено око 50.000 српских кућа. Срушено је или тешко оштећено 85 манастира и цркава Српске православне цркве. Снаге КФОР-а, састављене пре свега од НАТО војника који су и окупирали Косово и Метохију, добиле су од Уједињених нација задатак да штите мир и сигурност свих на том простору. Међутим, оне нису урадиле скоро ништа да спрече злочине над српским народом.

Пролазиле су године, слагала се патња на патњу, туга на тугу... Србима је остало само да трпе ту невиђену неправду. А за то време расла је нова генерација Срба.

Једна другачија генерација!



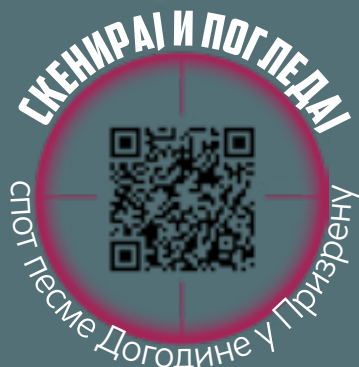


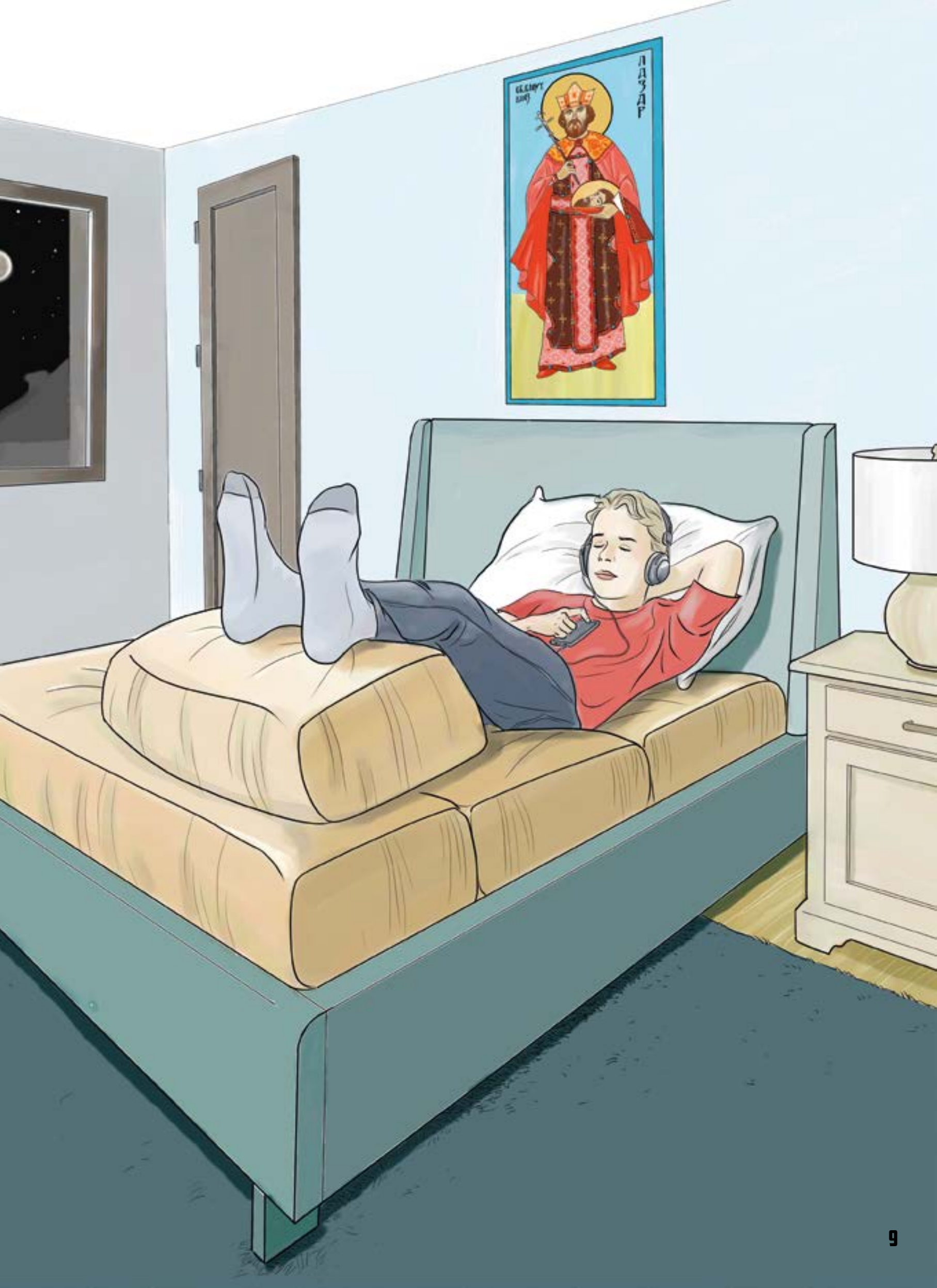
САН О СЛОБОДИ

Милан је лешкарио у свом кревету. Управо је на интернету одслушао приче учесника битке на Кошарама 1999. године, који су херојски бранили српску границу од вишеструко надмоћнијег противника. Потом је погледао филм о страдању српског народа на Косову и Метохији од 1999. до данашњих дана и о томе како нема никог да их одбрани од терора. Та неправда га је покренула да по зна који пут одабере Догодине у Призрену, познату песму Београдског синдиката и етно-групе Траг. Убрзо је у слушалицама зачуо познате речи:

„... Стално питате ви мене шта ми значи Косово
Није вам јасно? Објаснићу вам поново:
Косово је семе из којег сам ја поник'о
Извор и корито из ког је народ потек'о
Кажу нам зли језици да Косово је пропало
Неверни и слаби кажу Косово је готово
А ја вам свима кажем само Косово је отето
Рушено и спаљено од душманина проклетог
Чудно вам што градско дете нема неке друге теме
Јер сад је такво време – свако гледа само себе
Живимо без вере, без наде и без жеље
Зидамо куле а заборављамо темељ
Јер народ без порекла то је пресушена река
Без мајке ми смо чеда, што су остала без млека
Ал' ту на месту старом, где је Милош живот дао
Вођен Лазаревом правдом, опет васкрснуће народ
Јер у нама и даље живи предсказање –
Косовски завет који трајаће заувек
Зато учимо децу да знају праву истину
И нек нам поздрав буде: Догодине у Призрену!...”

Уз те стихове дечак полако заспа. Сањао је о слободи.







НЕ ДАМО СВЕТИЊЕ

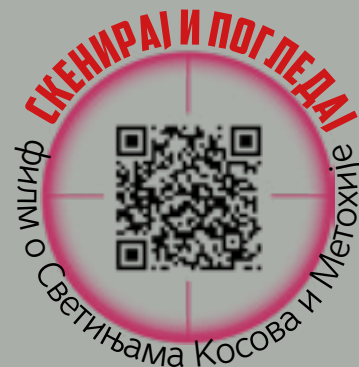
„Момци, као што знате сутра ујутру крећемо у ослобађање Косова и Метохије. Позвао сам вас због најопасније акције у тој операцији“ - обратио се командант напада командантима специјалних јединица 63. падобранске и 72. специјалне бригаде: „Кад нападнемо Приштину и цело Косово, Шиптари ће се повлачити у Метохију и највероватније за одмазду спалити Пећку Патријаршију и Дечане. Ми то не смемо да дозволимо, то су највеће српске светиње у Метохији и једне од највећих наших светиња уопште. Морамо тамо убацити диверзанте који ће организовати одбрану та два манастира док главнина наше војске не стигне, за шта ће, по нашим проценама, требати два до три дана. До тада ћемо их подржавати авионским и хеликоптерским нападима по околини оба манастира, тако да неће бити потпуно сами.

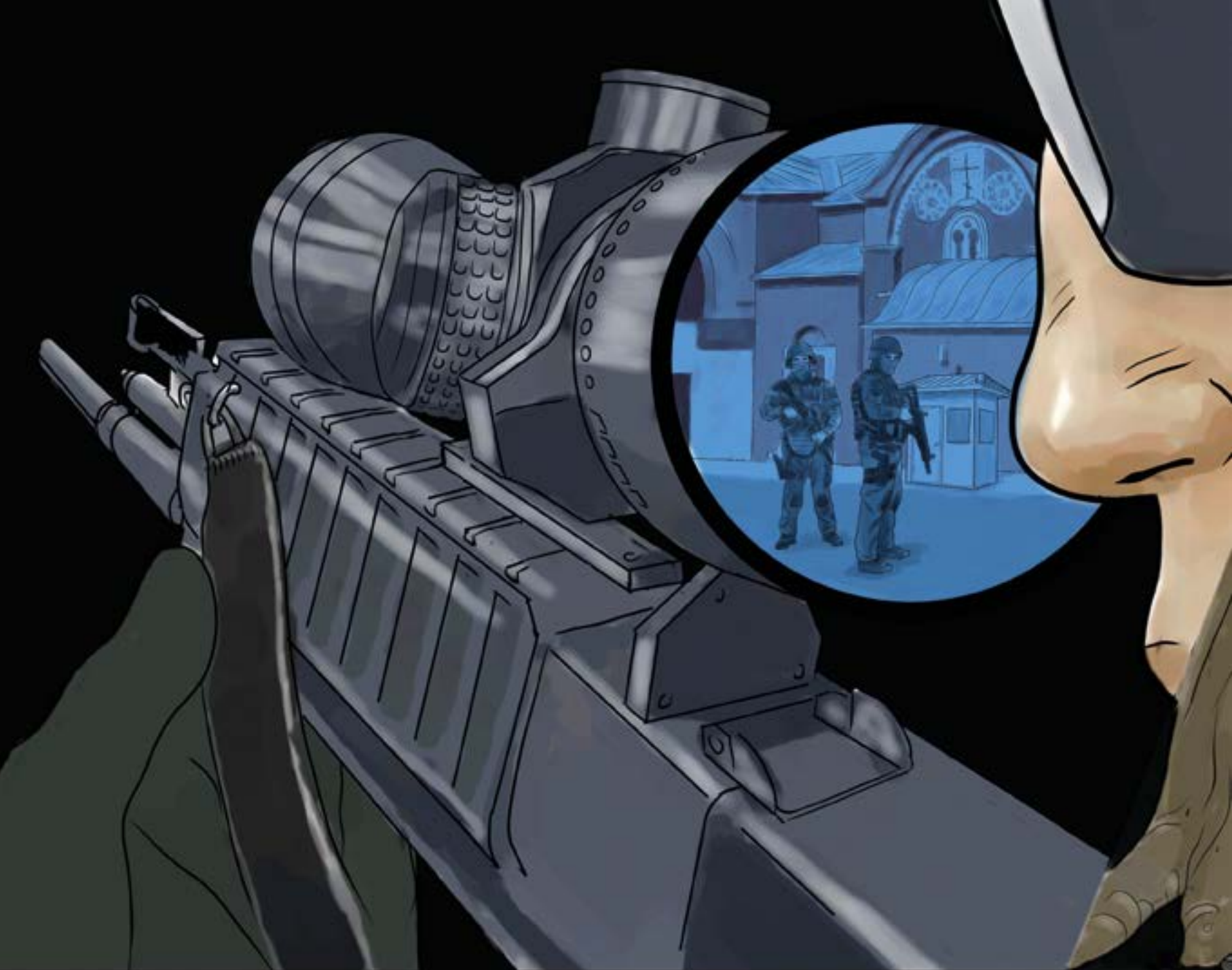
Пре главног напада из Рашке ћете бити пребачени ноћу авионима у ниском лету, до Пећи и Дечана стижете за пар минута лета. Искачете са максимум 1.000 метара висине да бисте што пре били на земљи, да вас не побију док се спуштате. То значи да се падобрани морају отворити у млазу авиона, што је само по себи врло опасно. Спуштате се у део Метохије где нема превише шиптарских снага, јер је у близини граница са Албанијом и Црном Гором одакле не очекују напад. Али ако виде падобранце, брзо ће се окупити. Онда се до оба манастира мора доћи под борбом, уклонити албанска стража пред манастирима која је заменила НАТО који се повукао, и организовати одбрана. Пећка Патријаршија је на периферији Пећи и напад ће уследити јако брзо јер су Албанци близу, док су Дечани мало удаљени од насеља и војске и полиције у њима, па ту имате нешто више времена до напада. Муниције носите само онолико колико можете понети, па је сваки метак важан, нема расипања. Све у свему – врло опасна акција. У њу примајте само добровољце.“

Када су команданти упитали да ли се неко добровољно јавља, јавили су се сви. Зато су они морали да бирају, па су изабрали најбоље од најбољих. Извлачили су шибицу и 63. бригади је допала Пећка Патријаршија, а 72. бригади Дечани. Кренули су у три сата ујутру са четири транспортна авиона, по два за сваки манастир. Ноћ је била без месечине. С једне стране то је било добро јер ће их Албанци теже приметити, с друге стране скокови ће бити још опаснији јер ће при доскоку видљивост бити минимална.

Светиње Косова и Метохије

На Косову има укупно око 1.300 цркава, манастира и других објеката, локалитета и просторних целина који чине културно наслеђе српског народа. То Косово и Метохију сврстава у неколико места на свету с највише цркава, манастира и црквиста по квадратном километру. И то је један од важних разлога зашто га сматрамо својом великом светињом.





ПРЕУЗИМАЊЕ ПЕЌКЕ ПАТРИЈАРШИЈЕ И ДЕЧАНА



У ниском лету брзо су дошли испред Пећке Патријаршије и падобранци су у апсолутној тишини један за другим искочили из авиона. Падобрани су били тамни да би се ноћу теже уочили. Први који су доскочили одмах су залегли на све стране да обезбеде доскок осталих. Само је једног ветар однео у оближњу шуму, па двојица брзо отиђоше до њега. Срећом, није био повређен и лако су га ослободили с грана.

Сви су брзо кренули ка манастиру. На вратима су била два стражара. Наши снајперисти су их узели на нишан и оба неутралисали. Ништа се није чуло јер су користили пригушиваче. Хитро су пришли улазу, а пошто је капија била затворена изнутра, вешто су се пребацили преко зида, потом отворили врата па су сви ушли унутра и увукли тела стражара.



Без проблема су заузели све кључне позиције по зидинама манастира и организовали одбрану. Обавестили су изненађену игуманију да напад на Косово и Метохију само што није кренуо, а да су они ту да их заштите док не стигне главнина снага. Игуманија је само села, прекрстила се и кроз сузе тихо рекла: „О хвала ти, Боже, колико дуго смо вас чекали“.

За то време специјалци 72. бригаде искочили су изнад Дечана. Нажалост, неко од полицајаца с пункта испред манастира видео их је на небу и дигао узбуну. Специјалци су се приземљили на пар стотина метара од манастира, отрчали до њега и напали полицајце на пункту. Развила се борба. Знали су да ће Албанцима помоћ доћи јако брзо и да имају само неколико минута да се пробију у манастир.

Двојица специјалаца су пузала да зађу Албанцима иза леђа, остали су пуцали на пункт како би им одвратили пажњу. Наши допузаше јако близу пункта и онда у њега убацише по бомбу. Зачуше се експлозије, потом завлада тишина. Брзо приђоше капији Дечана. Како ући, зидине су биле врло високе? Тада се изненада отворише тешка врата и монах им рече: „Улазите, чекамо вас целу ноћ. Јавили су нам да долазите“.

Већ се чуло приближавање полицијских кола, па специјалци брзо заузеше кључне позиције по манастирским зидинама. Одбрана је постављена, спремали су се да прихвате борбу.

ЈУТРО ПРЕД НАПАД

Зора, негде испред Косова. Српска војска је постројена пред напад на нашу свету земљу. Море војника је уперило поглед према свом команданту који је стајао на малом узвишењу.

„Браћо и сестре, дочекали смо дан који смо дуго чекали. Чекали смо га док смо плакали гледајући шта раде нашем народу и Цркви на Косову и Метохији. Убиства, пљачке, силовања, рушење храмова...

Дошло је време да се свему томе каже – доста! Времена су се променила, њихови заштитници су се повукли са наше свете земље и сада смо остали само ми и они који су убијали, палили и пљачкали наш народ. Ми ћемо се сјурити доле на њих, пробићемо све њихове одбране и нећемо стати до Проклетија, нећемо стати до Призрена! Али да буде свима јасно: нема освете над цивилима! Ми ратујемо само са онима који носе оружје.



Самодрежа

Пред Косовску битку с Турцима 1389. године на Газиместану српска војска Светог Кнеза Лазара причестила се код цркве Самодреже посвећене Св. Јовану Крститељу. Према предању ту је сахрањен Милош Обилић, јунак који је убио турског султана Мурата и сам храбро погинуо.

Цркву Самодрежу су крајем јуна 1999. године демолирали и унутра запалили албански екстремисти. То се догодило после окончања НАТО агресије на СРЈ, повлачења српских снага безбедности и доласка француских снага КФОР-а у тај део јужне српске покрајине. Самодрежа се и током мартовског погрома над Србима 2004. нашла на удару албанских екстремиста, и тада је претворена у јавну депонију и нужник, за људе и стоку.

Дуго смо се поздрављали са „догодине у Призрену“, сад је време да се поздравимо са „прекосутра у Призрену“!

И да вас пре него што кренемо питам:

„КО СМО МИ?“

„СРБИЈА!!!“, зачу се из хиљаде грла.

„КО СМО МИ?“

„СРБИЈА!!!“

„КО СМО МИ?“

„СРБИЈА!!!“

„Идемо!“



СКЕНИРАЈ И ПОГЛЕДАЈ



Спот руске рок песме о Косову